

Ždárské vrchy

17. - 19.6.2007

Je to trošku hanba, možná také odraz úspěchaného životního stylu a přechod za další etapy života, kdy budeme promovani inženýři, že jsme se dostali na trek po roce od poslední akce (Nízké Tatry s Michalem). Vyšetřili jsme s Paprem přesně 1 den a 2 noci a s pocitem nevýslovné úlevy, že letošní, tak usilovně plánované Rumunsko díky Uzlovi nepadne, jsme se po dlouhých cestách sešli kolem 20h v Novém Městě na Moravě. Po vřelém přijetí jsme společně stanovili ten správný kurs, na náměstí s úžasným kostelíkem zdobeným monumentálními malbami z národní historie jsme nastoupili na zelenou značku a zvolna jsme se vydali vstříc skalám Ždárským vrchů. Procházíme mezi domky, okolo rybníka a podél potoka ven z města probírajíc nejrůznější témata v živé diskusi. Míjíme přírodní koupaliště a za lesem se usadíme na krásné velké posečené louce. Papřík nabírá vodu a já v hejnech dotěrných tankerek připravuji tradiční dršťkovku. Se soumrakem zmizí otravný hmyz a na nás padá ta správná pohoda. Rozebíráme zítřejší jedinou, ale superdlouhou etapu. Večer zakončíme tvořením fotografií na téma Papr, Já, Měsíc a Hvězda.

18.6.

Ráno (5:50) Papr ucítí několik kapiček na svém spacáku, zburcuje celý tábor a tak vstáváme a rychle snídáme. Je zima, zataženo a poprchává... no nic moc. Radši se vydáváme na pochod. Procházíme mezi pastvinami až k prvním chatám u rybníka Medlov. Značka nás svede až dolů k vodě. Oceňujeme krajínovornou hodnotu tohoto díla, obcházíme rybník a na chvíli se zastavujeme u hotelu. Na hrázi kličkujeme mezi desítkami malých žabiček (Papr říká, že asi skokan hnědý, ale známe Papra). Lesem dojdeme až k Sykovci, nejvýše položenému rekreačnímu rybníku s pískovým dnem na Vysočině a do obce Tři Studně. V potravinách pod obecním úřadem dáváme snídani a posnídáme nad mapou. Jen co ale vyjdeme, řádně vyletněni, začíná docela pěkně pršet a foukat, takže než dojdeme po modré do lesa, jsme docela zmrzlí. No nic, ještě že teď

už půjdeme jenom lesem. Za nedlouho se zastavíme na sympatické Brožově skalce. Nezdržíme se ale dlouho a hlubokými žďárskými hvozdy pokračujeme směr Žákova hora. Cestou můjme památník partyzánské brigády „Mistr Jan Hus“. Napojujeme se na úžasné letní asfaltky, kterých je tu v okolí fakt spousta. U informační tabule se necháme poučit o výrobě dřevěného uhlí a už vstupujeme do PR Žákova hora, kde se zachovaly zbytky původního jedlobukového pralesa. Chůze v této oblasti opravdu přináší příjemnou změnu oproti všudypřítomným smrkovým monokulturám. Nesmím také zapomenout na pramen Svratky, který nebudí moji důvěru a není opatřen hrníčkem ČT „Zpět k pramenům“. Nicméně ho zdobí památník vyhlášení CHKO Žďárské vrchy Ludvíkem Svobodou. Výstup na Žákovu horu si samozřejmě nenecháme ujít, leč výsledek zklamal, tedy až asi na 50 let starou ceduli se státním znakem. Výhled žádný, nicméně prales kvalitní. Vracíme se zpět na rozcestí a už si štrádujeme po červené přímo k Devíti Skalám, nejvyššímu vrcholu Žďárských vrchů. Příjemné zpestření poměrně jednotvárné cesty představuje lesní rybníček vytvářející malebné zákoutí uprostřed smrkových monokultur. Hned u jezírka vede i zbrusu nová a krásně černá cyklotrasa č.1. Po lesních cestách nás červená a posléze zelená značka přivedou přímo k Devíti skalám. Snadno dostupná skalní vyhlídka poskytuje poměrně slušný výhled směrem k Milovům zasazených mezi poli a loukami i na hluboké hvozdy Vysočiny. Dáváme vrcholovku a Papřík zařizuje několik fotografických kompozic. Chvilku ještě popolozáme v miniaturním skalním městě a šprýmuje s výletnicemi, které se odvážíly na vyhlídku. Čas ale kvapí a cesta před námi je dlouhá, takže rychle vyhodíme naše minibatůžky na záda a pelášíme zpět na červenou. Na dalším výraznějším vrcholku nás čeká Milovská skála, která ač nevypadá, tyčí se do značné výše a vytváří tak jakýsi vrcholový stolec. Přeskakujeme z jednoho bloku na druhý pózujeme na skalní pokličce v korunách stromů. Naše další kroky směřují k podstatně významnější Malinské skále, která je tvořena soustavou několika osamocených a také horolezecky cenných skalních útvarů. Usadíme se na jedné z přístupnějších plošin a za čerstvého větru obědváme kochajíc se výjimečným výhledem na Milovy. Za nedlouho sestoupíme na silničku a uděláme si krátkou odbočku na Dráteničky, mocný skalní útvar, který je doslova obležen horolezci. Je tu docela husto, tak se rychle přesouváme dolů do vesnice k rybníku. V bufíku si dáváváme zasloužený pivo, limču a párek. Po silnici se vydáváme pod Čtyři palice. Trochu to tu připomíná Šumavu – líně se vinoucí Svratka, údolní louky s malebnými staveními a husté lesy pokrývající okolní oblé hřebeny. Místo Čtyř palic se nám dřív ukázal Děvín – mocný skalní hřeben dosahující délky až 200 m sahá ve své vrcholové části až do korun stromů. Velké ukloněné rulové desky jsou oživeny starými zakrslými borovicemi. Sejdeme ještě o kousek níž k útvaru Čtyři palice, který je tvořen mohutným, asi 30 m vysokým rulovým soklem, výrazně rozděleným 3 puklinami. Opravdu monumentální pohled. Z druhé strany vystoupíme přímo na krajní palici, kterou zdobí malá vrcholová borovice. Prostě paráda. Dále pokračuje po cestách hlubokými smrkovými lesy ke skalnímu útvaru Milovické perníčky, které jsou známy především pro oválné díry na vrcholech skal. Výhled z vršku skály je jen omezený, jsme v korunách stromů. Následuje další, tentokrát již poslední ze série skal a tou je Zkamenělý zámek. Nejedná se o nijak vysokou ani mohutnou skálu. Pravým skvostem jsou však krásně vyvinuté okaté ruly, které jsou zvláště patrné pod výrazným převisem jedné z menších skalek. Netrvá dlouho a vynoříme se mezi malebnými chaloupkami a pak už i na loveckém zámečku Karlštejn. Krásně zrekonstruovaný objekt nabízí i možnost ubytování a občerstvení v zámecké restauraci. Škoda, že je zavřeno, tak pěkně by se tu sedělo. Občerstvíme se tedy v nedaleké Hraběččině studánce, která nás obdaruje čistou a doslova ledovou vodou. Dál už nás čeká jen několik kilometrů pochodu po děsivě přímočarých cestách, které nás dovedou až k našemu cíli – Vesničce Čachnov. Než vyjdeme z lesa, nasbíráme si ještě pár růžovek do večerní vepřovky. Louky u Čachnova mi učarovaly – ten výhled, všude zlatavá pole, zelená tráva a jen tu a tam stavení nebo traktor na poli. Hodíme řeč s místním hospodářem a jdeme na nádraží, odkud ráno pokračujeme každý za svými povinnostmi. Naštěstí se u nádražního kiosku potkáme s majitelkou, takže nakonec máme i zaslouženého lahváče. Vaříme přímo před nádražní budovou a vepřovka s růžovkami je fakt znamenitá. Na noc se uložíme na nákladací rampu a spíme jak dudci. Ušli jsme 40 km.